

“Do Not Bury Me in Egypt”

Source 1: Bereishit Ch. 47

- כח** וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, שִׁבְעַת עָשָׂר שָׁנָה; וַיְהִי יָמָיו- יַעֲקֹב, שְׁנַיִ חַיָּיו--שִׁבְעַת שָׁנִים, וָאַרְבָּעִים וּמֵאֵת שָׁנָה. 28 And Jacob lived in the land of Egypt seventeen years; so the days of Jacob, the years of his life, were a hundred forty and seven years.
- כט** וַיִּקְרָבוּ יָמָיו-יִשְׂרָאֵל, לָמוּת, וַיִּקְרָא לְבָנוֹ לְיוֹסֵף, וַיֹּאמֶר לוֹ אִם-נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ, שִׂים-נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי; וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאֲמֹת, אֶל-נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם. 29 And the time drew near that Israel must die; and he called his son Joseph, and said unto him: 'If now I have found favour in thy sight, put, I pray thee, thy hand under my thigh, and deal kindly and truly with me; bury me not, I pray thee, in Egypt.
- ל** וְשָׁכַבְתִּי, עִם-אֲבוֹתַי, וַיִּשָּׂאתַנִּי מִמִּצְרַיִם, וַיִּקְבְּרֵתַנִּי בְּקִבְרֵתָם; וַיֹּאמֶר, אֲנֹכִי אֶעֱשֶׂה כַדְבָּרְךָ. 30 But when I sleep with my fathers, thou shalt carry me out of Egypt, and bury me in their burying-place.' And he said: 'I will do as thou hast said.'
- לא** וַיֹּאמֶר, הִשָּׁבְעָה לִּי-- וַיִּשָּׁבַע, לוֹ; וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל, עַל-רֹאשׁ הַמֶּטֶה. {פ} 31 And he said: 'Swear unto me.' And he swore unto him. And Israel bowed down upon the bed's head. {P}

Source 2: Bereishit Ch. 49

- כח** כָּל-אֵלֶּה שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁנַיִם עָשָׂר; וְזֹאת אֲשֶׁר-דִּבֶּר לָהֶם אָבִיהֶם, וַיְבָרֵךְ אוֹתָם-- אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוֹ, בֵּרַךְ אֹתָם.
- 28** All these are the twelve tribes of Israel, and this is it that their father spoke unto them and blessed them; every one according to his blessing he blessed them.
- כט** וַיִּצַּו אוֹתָם, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאֲסָף אֶל-עַמִּי--קִבְרוּ אֹתִי, אֶל-אֲבֹתַי: אֶל-הַמְעָרָה-אֲשֶׁר בְּשֵׂדָה, עֶפְרוֹן הַחִתִּי.
- 29** And he charged them, and said unto them: 'I am to be gathered unto my people; bury me with my fathers in the cave that is in the field of Ephron the Hittite,
- ל** בַּמְעָרָה אֲשֶׁר בְּשֵׂדָה הַמַּכְפֵּלָה, אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי-מַמְרָא--בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת-הַשֵּׂדָה, מֵאֵת עֶפְרוֹן הַחִתִּי--לְאַחֲזֵת-קֶבֶר.
- 30** in the cave that is in the field of Machpelah, which is before Mamre, in the land of Canaan, which Abraham bought with the field from Ephron the Hittite for a possession of a burying-place.
- לא** שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת-אַבְרָהָם, וְאֵת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת-יִצְחָק, וְאֵת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ; וְשָׁמָּה קִבְּרֹתַי, אֶת-לֵאָה.
- 31** There they buried Abraham and Sarah his wife; there they buried Isaac and Rebekah his wife; and there I buried Leah.
- לב** מִקְנֵה הַשֵּׂדָה וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר-בוֹ, מֵאֵת בְּנֵי-חֵת.
- 32** The field and the cave that is therein, which was purchased from the children of Heth.'
- לג** וַיִּכַּל יַעֲקֹב לְצִוּוֹת אֶת-בָּנָיו, וַיֹּאסֹף רַגְלָיו אֶל-הַמֶּטָּה; וַיִּגָּע, וַיֹּאסֹף אֶל-עַמּוּיוֹ.
- 33** And when Jacob made an end of charging his sons, he gathered up his feet into the bed, and expired, and was gathered unto his people.

Source 3: Bereishit Ch. 48

ה ועתה שני-בניך הנולדים לך בארץ מצרים, עד-באי אליך מצרימה--לי- הם : אפרים, ומנשה-- כראובן ושמעון, יהיו-לי.

5 And now thy two sons, who were born unto thee in the land of Egypt before I came unto thee into Egypt, are mine; Ephraim and Manasseh, even as Reuben and Simeon, shall be mine.

ו ומולדתך אשר-הולדת אחריהם, לך יהיו ; על שם אחיהם יקראו, בנחלתם.

6 And thy issue, that thou begettest after them, shall be thine; they shall be called after the name of their brethren in their inheritance.

ז ואני בבאי מפדן, מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך, בעוד כברת-ארץ, לבא אפרתה ; ואקברה שם בדרך אפרת, הוא בית לחם.

7 And as for me, when I came from Paddan, Rachel died unto me in the land of Canaan in the way, when there was still some way to come unto Ephrath; and I buried her there in the way to Ephrath--the same is Beth-lehem.'

Source 4: Bereishit Ch. 50

Comparing the two requests

	To Whom?	Oath	Negative/ Positive	Language of instruction
To Yosef	Request #1	Required	Not Egypt!	"Please"
To the brothers	Request #2	Not required	Positively describes the destination of the burial. Indeed, Jacob would seem to overstress the location of the burial cave in the field of Machpela; precise detailing as to who is buried there	Yaakov instructs the brothers

Rav Alex Israel:

It would seem that Jacob summons Joseph in particular due to his position of power in Egypt. Jacob wants to ensure that his body will be allowed to leave the country. If anyone has the connections to achieve this, Joseph is the man. It would appear that leaving Egypt, even as a corpse, was a sensitive matter.

Source 5: From Bereishit Ch. 50:

ד וַיַּעֲבְרוּ, יָמֵי בְכִיתוֹ, וַיִּדְבֹּר
 יוֹסֵף, אֶל-בֵּית פַּרְעֹה
 לֵאמֹר: אִם-נָא מְצָאתִי חֵן,
 בְּעֵינֶיכֶם--דַּבְּרוּ-נָא, בְּאָזְנֵי פַרְעֹה
 לֵאמֹר.

4 And when the days of weeping for him were past, Joseph spoke unto the house of Pharaoh, saying: 'If now I have found favour in your eyes, speak, I pray you, in the ears of Pharaoh, saying:

ה אָבִי הִשְׁבִּיעַנִי לֵאמֹר, הִנֵּה
 אָנֹכִי מֵת--בְּקִבְרֵי אֲשֶׁר כָּרַתִּי לִי
 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, שָׁמָּה תִקְבְּרֵנִי;
 וְעַתָּה, אֶעֱלֶה-נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת-
 אָבִי--וְאָשׁוּבָה.

5 My father made me swear, saying: Lo, I die; in my grave which I have digged for me in the land of Canaan, there shalt thou bury me. Now therefore let me go up, I pray thee, and bury my father, and I will come back.'

It seems evident that Joseph is asking for a favor, for an extraordinary allowance. The basis of the Egyptian resistance to the idea of burial in Canaan is denied to us by the text itself. We can only hazard a guess. Maybe it is related to their general distaste for everything foreign. Or possibly they did not like to see their Prime Minister express his rooted-ness in a foreign country.

- **When was the last time that we saw someone take a pledge by placing their hand under the thigh of another person?**
- **Under what circumstances did it transpire?**

Source 6: Commentary of Keli Yakar Bereishit Ch. 24

Insulation of Yitzchak from negative influences on both sides

(ג) לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו. וכי עדיין לא ידענו שהוא יושב בקרבו, אלא שבא לתרץ בזה קושיא, וזה כי מסתמא צוה שלא יתחתן בבנות הכנעני פן ילמד ממעשיהם, כדרך שנאמר בתורה (דברים ז ג) ולא תתחתן במ וגו' כי יסיר את בנך מאחרי וגו' ואם כן מה ירויח אם ישא אשה מבנות לבן ובתואל כי גם המה עובדי עבודה זרה כמו הכנעני, על כן אמר אשר אנכי יושב בקרבו, ואמר פן תשיב את בני שמה, כי אמר פשיטא אם ישא בני אשה מבנות

הכנעני מאחר שאנכי יושב בקרבו מסתמא גם בני יגור אצלם ואז יש לחוש שמא ילמוד ממעשיהם, ואם ישא מבנות לבן ובתואל וידור אצלם אז יש גם כן לחוש שמא ילמוד ממעשיהם, אבל כשישא אשה משם וידור כאן אז ממה נפשך אין כאן בית מיחוש, כי מן לבן ובתואל לא ילמוד שהרי לא ידור אצלם, ומן הכנעני לא ילמוד כי לא יהיה לו התערבות עמהם, ואדרבה ישטמו אותו על אשר לא רצה להתחתן
בם

Source 7: Rashi

Do not bury me now in Egypt: [Because] its soil is destined to become lice (which will crawl under my body), and because those who die outside the [Holy] Land will not be resurrected except with the pain of rolling through underground passages. [Also] so that the Egyptians will not deify me. — [from Gen. Rabbah 96:5, Keth. 111a]

אל נא תקברני במצרים: סופה להיות עפרה כנים (ומרחשין תחת גופי) ושאין מתי חוצה לארץ חיים אלא בצער גלגול מחילות, ושלא יעשוני מצרים: עבודה זרה

Source 8: Commentary of Maharal "Gur Aryeh" 6
עם כל הטעמים קשה גם כן ויקברו אותו בחוץ לארץ" (מחוץ לארץ מצרים) "ואחר כך כשיצאו ממצרים יעלו אותו עמהם".

Source 9: Rav Chaim Druckman

יעקב רצה להראות לבניו לאן צריך לשאוף, לאן המבט צריך להיות מופנה - לארץ ישראל! "אל נא תקברני במצרים" - אל תשאירו אותי במצרים אפילו דקה נוספת! כפי שיוסף עצמו אומר בסוף הפרשה: "וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלקים אתכם והעלתם את עצמתי מזה. ומובא במדרש הגדול: "מפני מה נשתדל יעקב אבינו לישא עצמותיו ממצרים? כדי שלא ישבו השבטים במצרים ויאמרו: 'אלולי היא ארץ קדושה לא נקבר בה יעקב אבינו'"

Source 10a: Bereishit Ch. 47

כֹּז וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל 27 And Israel dwelt in the land of
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, בְּאֶרֶץ עֵיטָן; וַיִּאָּחֲזוּ בָהּ, got them possessions therein, and
וַיִּכְרְוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד. were fruitful, and multiplied
exceedingly.

10b) Rashi

ויאחזו בה: לשון אחוזה

and they acquired property in it:achuza is an expression of "holding"

Source 11: Compare with Bereishit Ch. 17

ז וְהִקְמַתִּי אֶת-בְּרִיתִי בֵּינִי
וּבֵינְךָ, וּבֵין זַרְעֶךָ אַחֲרַיִךָ
לְדֹרֹתָם--לְבְרִית
עוֹלָם: לְהִיּוֹת לְךָ לֵאלֹהִים,
וּלְזַרְעֶךָ אַחֲרַיִךָ.

7 And I will establish My covenant between Me and thee and thy seed after thee throughout their generations for an everlasting covenant, to be a God unto thee and to thy seed after thee.

ח וְנָתַתִּי לְךָ וּלְזַרְעֶךָ אַחֲרַיִךָ
אֶת אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ, אֶת כָּל-אֶרֶץ
כְּנָעַן, לְאֶחְזָת, עוֹלָם; וְהִיִּיתִי
לָהֶם, לֵאלֹהִים.

8 And I will give unto thee, and to thy seed after thee, the land of thy sojournings, all the land of Canaan, for an everlasting possession; and I will be their God.'

Source 12: Keli Yakar Ch. 47

(כז) וישב ישראל בארץ גושן וגו'. כל פסוק זה באשמת בני ישראל הוא מדבר כי הקדוש ברוך הוא גזר עליהם כי גר יהיה זרעך, והמה ביקשו להיות תושבים במקום שנגזר עליהם גרות, כמו שדרשו אצל יעקב (בראשית רבה פד ג) וישב יעקב ביקש לישוב בשלוח קפצה עליו רוגזו של יוסף וכו', הפסוק מאשימם על ישיבה זו שביקשו אחוזה בארץ לא להם, ולא כך אמרו אל פרעה לגור בארץ באנו, מלמד שמתחילה לא ירדו להשתקע שמה אלא לגור כמדייר בי דיירא ועכשיו חזרו מדבריהם, וכל כך נשתקעו שמה עד שלא רצו לצאת ממצרים, עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא להוציאם משם ביד חזקה, ואותן שלא רצו לצאת מתו בשלושת ימי אפילה:

יעקב חי שבע עשרה שנה
 במצרים, בודאי הוא ראה
 מה רב כוח ה"האחז בה",
 מה רב השפעתו על בניו. הנה
 כבר החלו להמיר את הירדן
 בנילוס, ובשהייתם במצרים
 חדלו לראות גלות...היתה זו
 סיבה מספקת לומר להם:
 רצונכם ותקותכם לחיות
 במצרים, אני - אין רצוני גם
 להיקבר בה"

Jacob who had lived seventeen years with his family in Egypt, could have noticed what a powerful influence the "being gripped by the land" (47:27) was beginning to have on his descendants. How they already began to see the Jordan in the Nile, and to find in their stay in Egypt no Galut (exile). Sufficient motive this, for him to press with such ceremonious solemnity that they should not bury him in Egypt, but that they should carry him to the land of their old true homeland. Motive enough for him to say to them: You hope and wish to live in Egypt. I do not wish even to be buried there. This is also why he did not express this wish as Jacob, from his individual personal standpoint, but as "Israel" as bearer of the national mission, as a warning of the national future of his children.

Yaakov's request of his sons: a familial obligation. The brothers are being asked to perform their duty towards their father.

Source 14: Bereishit Ch. 25

ח וַיָּגוּעַ וַיָּמָת אַבְרָהָם בְּשֵׂיבָה
 טוֹבָה, זָקֵן וְשָׂבַע; וַיֵּאָסֶף, אֶל-
 עַמּוּיוֹ. 8 And Abraham expired, and died
 in a good old age, an old man, and
 full of years; and was gathered to
 his people.

ט וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ יִצְחָק וְיִשְׁמָעֵאל,
 בְּנָיו, אֶל-מְעָרַת, הַמְּכַפְלָה: אֶל- 9 And Isaac and Ishmael his sons
 buried him in the cave of
 Machpelah, in the field of Ephron

שֵׁדָה עֶפְרוֹן בֶּן-צַחַר, הַחִתִּי, אֲשֶׁר, על-פְּנֵי מַמְרֵא. the son of Zohar the Hittite, which is before Mamre;

י הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר-קָנָה אַבְרָהָם, מֵאֵת בְּנֵי-חֵת--שָׁמָּה קָבַר אַבְרָהָם, וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ. 10 the field which Abraham purchased of the children of Heth; there was Abraham buried, and Sarah his wife.

Source 15: Bereishit Ch. 35

כח וַיְהִיו, יָמָיו יִצְחָק--מֵאֵת שָׁנָה, וּשְׁמֹנִים שָׁנָה. 28 And the days of Isaac were a hundred and fourscore years.

כט וַיָּגוּעַ יִצְחָק וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּיוֹ, זָקֵן וְשִׁבְעַת יָמִים; וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ, עֶשָׂו וַיַּעֲקֹב בְּנָיו. {פ} 29 And Isaac expired, and died, and was gathered unto his people, old and full of days; and Esau and Jacob his sons buried him. {P}

Tracking these two themes in the story of the burial:

Thought questions:

- Why does Joseph kiss and cry alone?
- Why do Egypt mourn for 70 days?
- Why does Joseph repeat the exact language with which his father addressed him, when talking to Pharaoh?

Source 16: Bereishit Ch. 50

- א** וַיִּפֹּל יוֹסֵף, עַל-פְּנֵי אָבִיו; וַיִּבְדֹּף עָלָיו, וַיִּשָּׁק-לוֹ. **1** And Joseph fell upon his father's face, and wept upon him, and kissed him.
- ב** וַיִּצַו יוֹסֵף אֶת-עֲבָדָיו אֶת-הַרְפָּאִים, לְחַנֹּט אֶת-אָבִיו; וַיַּחְנֹטוּ הַרְפָּאִים, אֶת-יִשְׂרָאֵל. **2** And Joseph commanded his servants the physicians to embalm his father. And the physicians embalmed Israel.
- ג** וַיִּמָּלְאוּ-לוֹ אַרְבָּעִים יוֹם, כִּי כֹן יִמָּלְאוּ יְמֵי הַחֲנֻטִּים; וַיִּבְכוּ אֹתוֹ מִצְרַיִם, שְׁבַעִים יוֹם. **3** And forty days were fulfilled for him; for so are fulfilled the days of embalming. And the Egyptians wept for him threescore and ten days.
- ד** וַיַּעֲבְרוּ, יְמֵי בְכִיתוֹ, וַיְדַבֵּר יוֹסֵף, אֶל-בֵּית פַּרְעֹה לֵאמֹר: אִם-נָא מְצָאתִי חֵן, בְּעֵינֶיכֶם--דַּבְּרוּ-נָא, בְּאָזְנֵי פַרְעֹה לֵאמֹר. **4** And when the days of weeping for him were past, Joseph spoke unto the house of Pharaoh, saying: 'If now I have found favour in your eyes, speak, I pray you, in the ears of Pharaoh, saying:
- ה** אָבִי הִשְׁבִּיעַנִי לֵאמֹר, הִנֵּה אָנֹכִי מֵת--בְּקִבְרִי אֲשֶׁר כָּרִיתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, שָׁמָּה תִקְבְּרֵנִי; וְעַתָּה, אֶעֱלֶה-נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת-אָבִי--וְאָשׁוּבָה. **5** My father made me swear, saying: Lo, I die; in my grave which I have digged for me in the land of Canaan, there shalt thou bury me. Now therefore let me go up, I pray thee, and bury my father, and I will come back.'
- ו** וַיֹּאמֶר, פַּרְעֹה: עֲלֶה וְקַבֵּר אֶת-אָבִיךָ, כַּאֲשֶׁר הִשְׁבִּיעָךָ. **6** And Pharaoh said: 'Go up, and bury thy father, according as he made thee swear.'
- ז** וַיַּעַל יוֹסֵף, לְקַבֵּר אֶת-אָבִיו; וַיַּעֲלוּ אִתּוֹ כָּל-עֲבָדֵי פַרְעֹה, זְקֵנֵי בֵיתוֹ, וְכָל, זְקֵנֵי אֶרֶץ-מִצְרַיִם. **7** And Joseph went up to bury his father; and with him went up all the servants of Pharaoh, the elders of his house, and all the elders of the land of Egypt,
- ח** וְכָל בֵּית יוֹסֵף, וְאָחָיו וּבֵית אָבִיו: רַק, טַפָּם וְצֹאנָם וּבְקָרָם--עֲזָבוּ, בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן. **8** and all the house of Joseph, and his brethren, and his father's house; only their little ones, and their flocks, and their herds, they left in the land of Goshen.

ט וַיַּעַל עִמּוֹ, גַּם-רֶכֶב גַּם-פָּרָשִׁים; וַיְהִי הַמַּחֲנֶה, כְּבֹד מְאֹד. **9** And there went up with him both chariots and horsemen; and it was a very great company.

י וַיָּבֹאוּ עַד-גֵּרֹן הָאֲטָד, אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וַיִּסְפְּדוּ-שָׁם, מִסִּפְּד גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד; וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֲבֵל, שִׁבְעַת יָמִים. **10** And they came to the threshing-floor of Atad, which is beyond the Jordan, and there they wailed with a very great and sore wailing; and he made a mourning for his father seven days.

יא וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת-הָאֲבֵל, בְּגֵרֹן הָאֲטָד, וַיֹּאמְרוּ, אֲבֵל-כְּבֹד זֶה לְמִצְרַיִם; עַל-כֵּן קָרָא שְׁמָהּ, אֲבֵל מִצְרַיִם, אֲשֶׁר, בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן. **11** And when the inhabitants of the land, the Canaanites, saw the mourning in the floor of Atad, they said: 'This is a grievous mourning to the Egyptians.' Wherefore the name of it was called Abel-mizraim, which is beyond the Jordan.

יב וַיַּעֲשׂוּ בָנָיו, לוֹ--כֵּן, כַּאֲשֶׁר צִוָּם. **12** And his sons did unto him according as he commanded them.

יג וַיִּשָּׂאוּ אֹתוֹ בָנָיו, אֶרְצָה כְּנַעַן, וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ, בְּמַעְרַת שְׂדֵה הַמַּכְפֵּלָה: ִ אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת-הַשְּׂדֵה לְאַחֲזֵת-קֶבֶר, מֵאֵת עֶפְרֹן הַחִתִּי--עַל-פְּנֵי מַמְרֵא. **13** For his sons carried him into the land of Canaan, and buried him in the cave of the field of Machpelah, which Abraham bought with the field, for a possession of a burying-place, of Ephron the Hittite, in front of Mamre.

יד וַיָּשָׁב יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה הוּא וְאָחָיו, וְכָל-הָעַלְיָם אֹתוֹ לְקַבֵּר אֶת-אָבִיו, אַחֲרָי, קִבְּרוּ אֶת-אָבִיו. **14** And Joseph returned into Egypt, he, and his brethren, and all that went up with him to bury his father, after he had buried his father.

Source 17: Midrash Bereishit Rabba 96:5

“Do not bury me in Egypt!: Why? Because (Jacob knew) that (in the plagues) the Land of Egypt would crawl with lice, crawling through his body. Alternatively, because he was concerned that the Egyptians might worship him in

his death as a god.... R. Chelbo: Why did the patriarchs cherish burial in Eretz Yisrael? Because the dead of Eretz Yisrael are brought to life first of all when the Messiah arrives....A story about Rabbi Barkirya and R.Elazar who were walking in the district of Tiberias. They observed the arrival of a coffin from outside Israel which had been transported for burial within Eretz Yisrael. R. Barkirya commented: What does it help if one dies in Chutz La'aretz to be buried in Eretz Yisrael? About this phenomenon, I apply the verse (Jeremiah 2:7) "They have made my land an abomination." – in their lifetime, "And they come and defile my land" – in their state of death. R. Elazar replied: Once they are buried in Eretz Yisrael, God forgives them; as it states (Devarim 32:42): "And his land will atone for his people." (Bereshit Rabba 96:5)

Source 18: Rabbeinu Bachaye

אל נא תקברני במצרים. בקש ממנו שני דברים: שלא יקברנו במצרים, ושיקברנו בארץ ישראל. שלא יקברנו במצרים, שלא יעשוהו מצרים ע"ז, שהרי כשם שנפרעין מן העובדים כך נפרעים מן הנעבדים, שנאמר: (שמות יב, יב) "ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים". ושיקברנו בארץ ישראל, לפי שהאבות תאבים ומחבבים קברות ארץ ישראל, לפי שהיא ארץ קדושה מכפרת העונות כענין שכתוב: (ישעיה לג, כד) "העם היושב בה נשוא עון", וכתוב: (דברים לב, מג) "וכפר אדמתו עמו". ושם שער השמים להכנס התפלות והקרבות, והנשמות הזוכות נכנסות דרך שם ושבות לשרשם, על כן הצדיקים מתאווים למות בארץ ישראל כדי שתמצא הנפש החכמה פתח פתוח, ולא תצטרך לטרוח ולהתגלגל, ועוד שמתי ארץ ישראל חיים תחלה לימות המשיח, אבל מתי חוצה לארץ אינם חיים אלא ע"י צער גלגול מחילות.

Source 19: Commentary of Abarbanel

אבל התשובה על זה היא כי יש רבים מבני אדם שיבלו ימיהם בטוב
 בתורה ובמצוות ותמיד ילכו לפני ה' בארצות החיים ומפני דבקותם
 ושלמותם בחייהם הם ראויים להוליכם במותם לא"י ולקברם שמה
 והאנשים ההמה אינם מטמאים את הארץ כי היו גופותיהם תשמישי
 קדושה טהורים ונקיים והם המעותדים לתחיית המתים ולזה ראוי
 שיקברו בארץ החיים ויקומו מבלי גלגול ומבלי צער. ויש אנשים
 אחרים רבים מאד שיבלו בהבל ימיהם ורצים אחר התאוות הגשמיו'
 והם אשר בחייהם קרויים מתים וכאשר ימותו יצוו את בניהם לעשות
 צדקה ומתנות לאביונים מה שלא עשו בימיהם ומהם יצוו ויקברו
 אותם מעוטפים בציצית ותפילין בהיותם לובשים בחייהם צמר
 ופשתים יחדו. וכן יש מהם שיצוו שיוליכו את עצמותיהם להקבר בא"י
בהיותם בחייהם מרחיקים ומואסים אותה כאלו בחייהם היו רשעים
ובמותם נעשו צדיקים ומקימי המצוות. וידוע שזה דעת נפסד והוא
 לפי שהמצוות יעשו אותם החיים לא המתים וכאר"זל מאי דכתיב
 ועבד חפשי מאדוניו כיון שמת אדם נעשה חפשי מהמצוות ועל
 כיוצא בזה א"ר אלעזר בחייכם לא עלייתם במיתתכם ותבואו ותטמאו
 את ארצי כי הנה על רשעי דורו אמר הנביא אותו פסוק שהיו
 מתחסדים במיתתם ולא בחייהם. וכבר אר"זל שלא יוכל אדם לעשות
 משעטנו מרדעת לחמורו אבל יוכל לעשות ממנו תכריכין למת.
 שהורו בזה שהמת הוא פטור מן המצוות והחמור החי הוא יותר ראוי
 אליהם מהאיש המת ולכן לא יועיל לאדם הטוב אשר יעשה במותו אם
 בחייו לא היה נזהר בזה הנה התבאר שהאבות הקדושים להיותם
 בחייהם טהורים וקדושים דבקים באל היה משתוקקים להקבר בארץ
 הקדושה היה נכון אליהם לצוות שאחרי מותם יוליכום להקבר שמה
 ושלא נאמר עליהם בחייכם לא עלייתם במיתתכם ותבאו ותטמאו את
 ארצי כי הם בחייהם במחשבתם ותשוקתם היו עולים שמה תמיד ולכן
 במיתתם גופיהם שהיו תשמישי קדושה לא היו מטמאים את הארץ.
 והנה לא צוה יוסף שיקברוהו במערת המכפלה כמו שצוה אביו לפי

שהיה יודע שלא יקברו שמה כי אם שלשת האבות ונשותיהם בלבד. וכן אמרו במכילתא שאמר יוסף אל אחיו וכשאתם מעלים אותי קברו אותי בכל מקום שתמצו מקובל אני שאיני נכנס בקבורת אבותי שלא יכנס בקבורותיה' אלא שלשת האבות ונשותיהם. ואחשוב אני עוד בזה שבעבור שכל השבטים ונשותיהם לא יוכלו להקבר במערה כי קצר המצע לכלם לכן יוסף לא בקש עליו שלא להתגאות על אחיו. וכן לא צוה יוסף את אחיו שמיד אחרי מותו יוליכוהו לארץ כנען לפי שידע שלא יתן פרעה מקום ולא רשות לזה אלא שיקבר במצרים לזכרון גדולתו ומעשיו וזהו מה שאמר וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים. וכבר נזכר בכתוב כי בן שלשים שנה היה בעמדו לפני פרעה. ויצא מזה שהתמיד הוא בממשלתו ומעלתו שמונים שנה מבלי ירידה ולא השפלה כלל והוא דבר גדול ומבהיל מאד לא ראיתי כמוהו בכל ספורי דברי הימים אשר למלכי רומי שריו וסגניו ולשאר העמים. ופה נשלם פי' ספר בראשית הנקרא ספר הבריאה. כי בו ספרה התורה הבריאה הראשונה והשתלשלות הדורות ועניני האבות עד היות ישראל משועבדים במצרים. והשבח לאל המשובח ברוב התשבחו'. והשלמתי אותו בעיר נאפ"ולי רבתי בגוים שרתי במדינו' יפת נוף משוש וצבי היא לכל הארצות. שנת חמשת אלפים ומאתים ושמונים ושתיים שנה סימנו ובית תפארתי אפא"ר תל"ח אמן

Source 20: Rav Alex Israel: The closing verses of the Book of Genesis record Joseph's final bequest to his family. It is a firm statement which has far-reaching significance.

"Joseph said to his brothers, 'I am about to die. God will surely take notice (redeem) of you and bring you up from this land to the land that He promised on oath to Abraham Isaac and Jacob.' So Joseph made the sons of Israel SWEAR, saying 'When God takes notice (redeems) of you, you shall carry up my bones from here (lit. "this").' Joseph died at the age of one

hundred and ten years. He was embalmed and placed in a coffin in Egypt." (50:24-26)

Joseph, the man who saved Egypt, who dedicated his life to the service of the Egyptian people, realises that after all these years, he does not really belong there. Joseph is not buried in the sandy soil of Egypt. He is embalmed, placed in a coffin and waits. He waits for the redemption from Egypt, the Exodus. The man who brought the children of Israel to Egypt will not allow his bones to be brought to rest until the entire nation has been brought to its final resting place, in Canaan. Indeed, we are told of Moses' special handling of Joseph's coffin (Ex. 14:19) and we read how, after the land is conquered and settled, Joseph is brought to rest in Sh'chem (see Joshua 24:32), the very place from whence he was sold; the place from which the entire long story began.

Why did Joseph issue this request of his brothers? Why do we not hear of a similar desire in the part of his eleven brothers? We might answer, rather simply, that Joseph has been affected by the weight of his father's instruction. Jacob's words and ideology had an impact. Maybe precisely due to the fact that Jacob expresses his final request in the negative – Not Egypt! – and he reinforces it with the power of an oath, influences Joseph. His brothers were not trained to view Egypt in this way. They knew that Machpela was important, but they never realised with the same depth, the degree to which Egypt was inappropriate, alien. Ironically, it is precisely Joseph - the Egyptian leader – who is the only son to express his own insistence that he not be buried in Egypt. He even expresses his faith in God's redemption in his oath. Joseph, the Egyptian Jew, has redemption on his mind. Even as he sits by his villa along the banks of the Nile, he yearns for the Jordan.